

Sus Ve Seyret

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ocak 2016

Adı sanı olmayan, ahali yitik şehirlerin, kaybolmuşluğumun hengâmesinde seğirttiğim düşlemsel boyutu hayat denen yolculuğun ve sorduğum tek soru, hiçbir şık ile eşleşmeyen: Nereye kadar?

Yitip gitmelerin tecellisinden ziyade teselli bulduğum sığıntı dünyaların ahenksiz katılığı yine insana dair.

Gönüllü gönülsüz mademki varlığım tescilli kayıtlarında evrenin, payıma düşen sadece ve sadece soluk almak ki bunun bile kabul görmediği gün gibi aşikâr.

Kırık parçalar dağılımlığının yegâne ispatı. Kırgınlığı gökyüzünün, bulutların öfkesinden belli. Dağınık aklımın izbelerinde tutuşturduğum tek bir kare...

Günler var ki gün yüzü görmedim ve geceler var ki ermedi sabaha bu yüzden nail olduklarım sadece bir tevafuluk. Gölgesi yalnızlığımın kanıksadığım birincil koşutu: Sus ve seyret.

Gömülü taşlar çünkü hiç birini yerine oturtamıyorum. Sureti olmayan saklı kimliklerin günü birlik neşesine attığım çalımla sadece doyuruyorum haris egoları ki bihaberi iken maliklerinden. Göreceli ve korunaklı dünyalarına sızmaya niyetimin olmadığı gün gibi aşikâr. Velhasıl, ipini koparan mahremiyet odaklı tüm öznelliği yerle yeksan etmekte ve ne yazık ki tüm kayıt dışı ihlallere ne anlam yüklemem mümkün ne de dirayetimi idame ettirmem.

Suçlandığım ya da suça iştirak eden şu yazılı beyanatım...

Suç arz eden kimliğim ve erişemediğim o rakıma denk düşen boyutsuzluğum.

Çalıntı olduğuna dair geliştirdiğim inanç ise... Neyin çalıntı olduğundan ziyade çaldırmadığım ne kaldı ki, gibi bir destur günün merkezinde konuşlanmış bir öngörü.

Yıkıldığım hangi suret ise yıkmaya muktedir hak malikleri: Sırlarını bir bir ifşa eden hele ki o mesnetsiz ithamlar.

Çok zaman geçti üzerinden: Belki bir gün belki bir asır.

Büyüveli çok oldu: Belki bir saat belki hiçliğe tekabül eden o ilk an; adını her zikrettiğimde yüreğimi hafifleten.

Hiçbir veri yok elimde bu yüzden haiz olduğum sadece iç sesimin bir uyarısı belki de varlığımın sona gelmiş o isyanı.

Gönülsüz kim ise çekilmese de yolumdan gönüllü hiçbir yolculuğun ilk ve son yolcusuyum. Mademki evren rest çektiğinden beri şansım yaver gitmedi o zaman neden vicdanım hala muzdarip geride bıraktıklarım arkamdan hiçbir meale denk gelmeyen tutarsızlıkları ile atıp tutarken, bu mu yoksunluğumun tek ispatı?

Yaşamak bir kaygı mı yoksa kaygı yüklü bir boş vermişlik mi?

Adsız yarınlar ile koşullandığıma dair hiçbir inanca tekabül etmeyen sıfat yüklü karmaşaları ile beyanat veren üç beş izlekten ibaret iken göreceli o boğuk sesler ve derken ritmi kayıp sakil varlıklarına geçirdikleri ihtişam yüklü göstergeleri ile dünyayı sahiplenen bir yandan adsız mecraların iskeletinde yükselen ihtişamlı yüksünlükleri.

Alışmış olmanın da ötesinde hala görmezden gelmem en büyük hatam ki görmezden gelindiğime bir o kadar kani iken.

Yüz göz olduğumdan beri hayatla göstermelik neşeleri ile muhababım imtiyaz sahiplerinin: Kâh benden çaldıkları kâh inkâr ettikleri...

Ürperen ne sırtım ne de üşüyen duvarlar. Sadece evren kanıyor tüm aymazlığıyla ve sular durulmadıkça ölmeye yok niyetim.

Üşüyen hep ama hep imgeler. Üşüten ise sadece yalan ve inkâr.

Güneş mademki saklı, yaramın saklı olması da hiç mi hiç önem arz etmiyor. Kinayeleri ile etrafta dolanan hayat cambazları sadece rahmet yüklü niyazlarını bir solukta tüketiyorlar tüketildiklerinin farkında dahi değilken. O zaman hangi akla hizmetle çalışıyorlar yarınlarımızı?

İnandıklarım ve inandırıldıklarım.

Yaşadıklarımın ziyade o düş perdesine sakladığım hayallerim: Kâh bir donatı kâh bir sanrı ama sadece bana ait ki varsıl bir gösterge kiminin gözünde ve belki de bir sakınca her görülenin gerçek addedilmesi kadar akla zarar iken.

Varlıksız hegemonyalar nefreti icat ettiğinden bu yana vazgeçmem gereken varlığımın şartsız şurtsuz temkin yüklü karmaşasına hezeyan yüklesem de yüksünmemi gerektirecek ne olabilir de bu denli şart koşulmuşluğu bir tehdit olarak görmekteler? Göstermelik sevgi gösterileri kadar yıkan ne olabilir ki?

Cevabını bildiğim bir soruyu mademki arz ettim, o zaman söyleyeyim: İstimlâk edilmiş bir ruhun satılmışlığında verilen en yüksek meblağa paye vermek kadar sakil ve sefil bir rehavet iken çöreklenen. Sevgiyi şart koşan bir evrenin gölgesi bile yeter iken yaşamaya gönül vermiş biz faniler her nasılsa sonsuzluğa namzet görürken varlıklarımızı... Günden güne eksilen ama çoğaldığına dair bir inanç geliştirmiş iken yine de ölü parıltılarla dolu sahte gözyaşları.

Ne aynıyım dün gibi ne de farklı, yarın addedilen düş kırıntılarını katık yapmışken sevgime ki karşılığı olmayan bir imge yığını iken duyumsadıklarım her ne kadar çaldırdığım günlerin bedelini ödüyor olsam da.